

SPOLEČNÁ CESTA K OŽIVENÍ CÍRKVE I.

V roce 2005 skončil PLENÁRNÍ SNĚM KATOLICKÉ CÍRKVE V ČR a jeho závěrečný dokument vyšel po schválení Svatým stolcem v roce 2007. Dokument má řadu výzev pro jednotlivé diecéze, včetně výzev uspořádat diecézní synody. Po zvážení různých modelů jsem se rozhodl nezatěžovat kněze a věřící další strukturou, kterou by synoda vyžadovala, ale pokusil jsem se pomocí stávající struktury naplnit předložené výzvy. Nejde o to, abychom vytvořili nový dokument, ale abychom výzvy Plenárního sněmu dle našich podmínek a možností uvedli do života. Zatím nemohu říci, že bychom všechno splnili, ale myslím, že dozrál čas, abychom shrnuli dosavadní kroky a vytýčili další úkoly.

DOSAVADNÍ KROKY

Ještě během Plenárního sněmu jsem navštívil všech 21 děkanátů, abych na setkání všech kněží a členů pastoračních rad přednesl prezentaci: Jak si představuji farnost dnes. Za rok jsem opět objel všechny děkanáty, abych při setkání farních rad naslouchal zkušenostem a svědectvím ze života farností. Dodnes mně utkvěly některé vynalézavé prezentace formou divadla či filmu, ale i prostá vyprávění o činech, které budují rodinnou atmosféru farnosti.

- • • Následovala setkání farních rad s ředitelem a prezidentem Arcidiecézní charity, protože služba lásky patří k životu církve stejně, jako bohoslužba a hlásání evangelia. V posledních letech se v naší arcidiecézi podařilo vybudovat velké charitní dílo, které provozuje mnoho zařízení a služeb a dnes má asi 1700 zaměstnanců. Nejde však o sociální podnik, nýbrž dílo lásky, která uvádí do života slova evangelia. To je třeba žít v každé farnosti. Proto se kolem profesionálních Charit budují společenství dobrovolníků, kteří nemají nahrazovat zaměstnance, ale především mají umět vidět potřebné, v maličkostech sami pomáhat a na větší věci volat profesionály. Díky této službě se naše farnosti stanou rodinami, kde se každý cítí milován. Raduji se z řady farností, kde se to daří, a těším se, že to brzy najdu i v těch dalších.

- • • Pak jsem objel děkanáty znovu s prezentací: Jak žije děkanát, abych představil systém nově ustanovených spolupracovníků děkana: děkanátní účetní a technik, pracovník Centra pro rodinu, pastorační asistent Charity, nemocniční kaplan, kaplan pro mládež (kterým je jeden z kněží děkanátu a má kolem sebe tým animátorů z řad mládeže) a vedoucí katechetů. Spolupracovníci děkana pracují pod jeho vedením, ale jejich působení je určeno celému děkanátu. Proto je důležité, aby dobře rozvinuli spolupráci a zapojili dobrovolníky z farností.

- • • Další společné setkání farních rad v děkanátech měli na starosti otcové děkani. Tam se představili osobně jeho spolupracovníci a nabídli spolupráci a pomoc farním radám.

- • • V následujících letech se na třech místech arcidiecéze uskutečnila setkání ekonomických rad farností, kde se účastníci seznámili s **novým ekonomickým modelem církve** po restitucích. Shrnuto do jedné věty: církev dostává zpět část majetku a druhá část bude proplacena jako finanční náhrada během třiceti let. (To se snažíme investovat tak, aby výnos aspoň částečně zajistil náklady pastorace.) Stát za to postupně přestává financovat duchovní. Každým rokem dává o pět procent méně. Zavádíme proto systém, podle něhož se farnosti podílejí na platu duchovních jednou desetinou, ale přispívají jen ty větší podle počtu účastníků na nedělních bohoslužbách a ty bohatší, které odvádějí 30 % ze zisku v hospodářské činnosti (většinou nájmy a pachtý či hospodaření ve vlastním lese). Vracené majetky byly totiž většinou určeny k obživě duchovních.

V minulém roce **pastorační rady farností na svých zasedáních společně přemýšlely, pracovaly a modlily se** při hledání odpovědí na sedm otázek:

- *Co uděláme u nás, abychom byli přitažliví jako místní církev, aby nás přibýlo?*
- *Jak oslovíme vlažné a vzdálené, co nabídneme hledajícím?*
- *Co musíme změnit, abychom měli co nabídnout, kam pozvat, čím oslovit, aby se jim u nás líbilo, aby je oslovila Boží přítomnost mezi námi?*
- *Máme v těchto oblastech nějaké zkušenosti? Jaké?*
- *Jak přispívají k životu farnosti řehole, katolické spolky, hnutí, zbožná sdružení a společenství? Jak s nimi můžeme rozvinout lepší spolupráci a více je zapojit?*
- *Jaké zkušenosti máme s lidovými misiemi, kurzy alfa, farními buňkami či jinými pastoračními projekty?*
- *Co potřebujeme k oživení naší farnosti od biskupa, či kurie a pastoračních center?*

• • • Mám radost, že v řadě farností o těchto otázkách zodpovědní vážně přemýšleli a společně hledali. Společné setkání farních rad v děkanátech dalo příležitost k výměně zkušeností, vzájemnému po-vzbuzení a inspiraci. Otcové děkani pak na dvoudenním zasedání spolu s biskupy prodiskutovali shrnující zprávu a navrhli další kroky.

• • • Znovu se ukázalo, že máme velmi rozdílné farnosti. Nejen velké a malé, či aktivní a spící. Některé maličké farnosti mají velmi zodpovědné a obětavé farníky. Některé velké mají problém sehnat kostelníka či zajistit úklid a zdobené kostela. I když povzbuzují k oživení farnosti, ne jde mi o to, abychom přidávali aktivity. V některých případech je to potřeba, ale ne všude. Někde byli sami překvapení, kolik dobrého se u nich děje. I já mám velkou radost z mnoha krásných věcí, které se ukazují nejen v péči o kostel a faru, ale i krásné bohoslužby, do nichž se zapojují ministranti a scholy či chrámové sbory, lektoři a akolyté. Na řadě míst dovede vytvářet farní společenství mnoho živých skupin, které nežijí pro sebe, ale zapojují se do společného díla, když se například do farních dnů zapojují různá společenství a různé generace, když se pracuje pro rodiny a děti, ale zároveň se nezapomíná na staré a osamělé, když si rozdělí hodiny o adoračních dnech různá společenství a spolky, když nemusí všechno dělat několik obětavců, ale daří se zapojit více lidí. Stejně tak si vážím a chci ocenit statečnost věřících, kteří přes těžkou situaci, kdy se malá skupina starších lidí obětavě stará o velký kostel, a při tom dovedou pěstovat hezké mezilidské vztahy nejen mezi sebou.

• • • **V dalších pokračováních se pokusím ukázat, jak uskutečňujeme závěry a výzvy Plenárního sněmu v jednotlivých oblastech, a pak odpovídat na výzvy farních rad směrem k arcibiskupství. Čtenáře prosím, aby reagovali především větším zapojením ve své farnosti.**